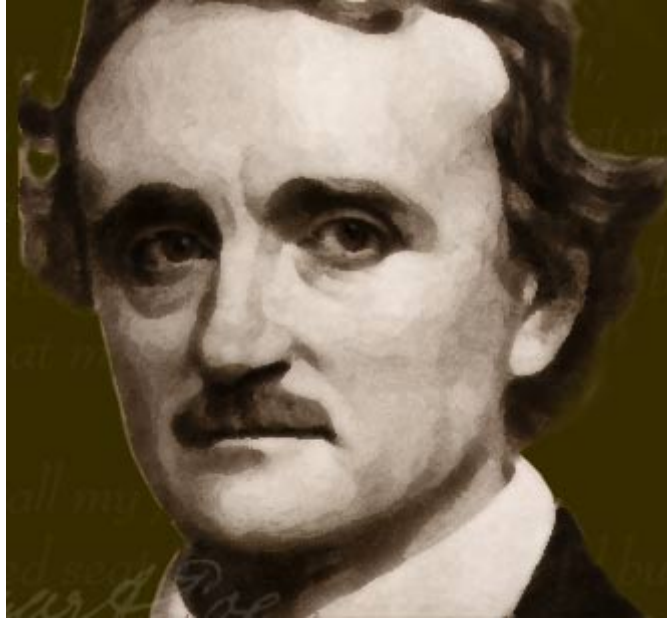

دهنگی ترپه‌ی دل

ئەدگار ئالان پو

له ئینگلیزییهوه: عەبدولخالق قەرەداخی

کارێکی هەڵە ی ئە نجام نە داوه، هەرگیز شتیکی خراپی به زاریدا نە ها تووه، چاویشم نە پریبووه پارە و مالی. خەتای چاوه‌کانی بوو. به‌لێ چاوه‌کانی، له چاوی بالنده ده‌چوون. ناو چاوی شینیکی تۆخ، دەرەوه‌شی سپی وه‌ك شیر. کاتی تێی دەرپوانیم هه‌ستم به ترس کرد. چی بکه‌م باشه؟ دهمزانی که ده‌بیئت بیکوژم تا چاوه‌کانی بو‌ه‌تا هه‌تا لێک بنی.

گویم لیبگره! وا دهمزانی من شیتم؟ خه‌لکانی شیت په‌ی به هه‌موو شتیك نابهن، به‌لام تو‌ من ناناوسی، منیشت نهدیوه، پلانی هه‌موو شتیك داده‌نیم، نایه‌لم که‌سیش بزانیئت.

به‌لێ هه‌ندی جار هه‌ستم به ترس ده‌کرد، ئیستاش وا هه‌ست ده‌که‌م ئەو ترسه هه‌ر به‌دوامه‌وه‌یه، له‌گه‌ل هه‌موو ده‌نگیکدا له شوینی خۆم به‌رز ده‌بمه‌وه، به‌لام مه‌لین ئەمه شیته. کاتی نه‌خۆش بووم، گوێکانم زۆر باش بوون، به‌باشی هه‌موو شته‌کانی ده‌بیست، شتی چاک و خراپ، که‌واته چۆن من شیتم؟ سه‌یرم که‌ن، گوئی بگرن! ئیستا به‌باشی چیروکه‌که‌تان بو‌ ده‌گێرمه‌وه، که‌ من که‌سیکی شیت نیم.

بیروکه‌یه‌ک هات به‌ می‌شکما، پاشان له‌ می‌شکما که‌ لاله‌ بوو، بوچی؟ نازانم. شه‌و و پوژ به‌ دوامه‌وه‌ بوو، تو‌ره‌ش نه‌ده‌بووم. پیره‌مێرده‌که‌م خو‌شی ده‌ویست، هەرگیز

پیش ئه وهی پیاوه پیره بکوژم که سیکی زور چاک بووم، هه موو شهوی له نیوهی شه ودا له به رده م ده رگا که پیدا چاوه پیریم ده کرد، چرا که م ده کوژانه وه تا کو تاریکی زیاتر بال به سهر ئه و شوینه دا بکیشیت. پاشان به هیمنی ده رگا که م والا ده کرد و به چرا که وه خووم ده کرد به زور ره که پیدا. توخوا ئه مه شتیکی سه یرو سه مه ره نییه؟

من زور زیره ک بووم، شیت نه بووم!

زور به هیواشی هه نگاوم دهنه، نه مده ویست پیره میژده که به ناگا بی، نزیکه ی سععاتیک به هیمنی ده مامه وه، توخوا پیاوی شیت ئه وه نده زیره که؟ له ویدیو ده رگا که وه پیره میژده که م به دی ده کرد که له سهر جیگا که ی پاکشابوو، پاشان چرا که م له سهر خووی بیده نگ داگیرساند. رووناکیی چرا که زور به کزی چاوه کانی بالنده که ی رووناک ده کرده وه، هه موو شهوی ئه مه کاری من بوو.

به لام له بهر ئه وهی چاوه کانی ده کرده وه کاری خووم ئه نجام نه دده دا.

من رقم له پیره میژده که نه بوو، به لکو چاوه بالنده بییه که ی دلئ ته قانده بووم. هه موو به یانیه که له گه ل کازیوه دا خووم ده کرد به زور ره که پیداو پیتم ده ووت: "به یانیت باش! چونی؟! ئه مشه و باش نووستی؟" هه موو شهوی چاوه پیریم ده کرد، به لام نه مده هیشت پیی بزانی، چونکه زور وریا نه بوو.

له شهوی هه شته مده زور به وریای، به هیواشی ده رگا که م والا کرد. ده ستم وه ک چرا که ی سععات له سهر خو ده بزواند. زور دلخوش بووم، من به هیز و ئه و لاواز. ویستم پییکه نم که خووم له ژووری پیره میژده که دا بینیه و ئه ویش پرخه ی خهوی دی! ته نها خووم ده زانم چی ده که م. پییکه نینم به و بیروکه یه ده هات، له وانه شه گوئی لیم بی، چونکه له سهر جیگا که ی که و ته جو له، ئایا بوه ستم باشه یان نا؟ ژووره که ی تاریک وه ک شه ویکی ئه نگوسته چاوه، هه رچی رووناکیش هه بوو نه دده بووه میوانی په نجه ره که ی، جگه له وه ش ده مزانی که له و تاریکیه دا ده رگا که شی بۆ نادۆزیتته وه، بۆیه به هیواشی کلۆم داو دوا یی چرا که م داگیرساند، به لام که میک ده نگه لیوه هات. پیره میژده که له پر هه ستایه سه ری و وتی: "ئه وه کییه؟" من نه جولام و هیچم نه وت، بۆ ماوه ی

یه ک سععات نووزهم له خووم بپی و ئه ویش له جووله که وت. هه ستامه سه ری و گویم گرت، ئه ویش له سهر جیگه ی خووی هه ستاو گویکانی قولاخ کرد. شه و له دوا ی شه ومان به پی ده کرد، من هوشیار و ئه ویش به ناگا. ئه و ده نگیکه لیوه ده هات، من ده مزانی ده نگه چیه! ده نگه ئازارو مه یه تی نییه، ئه وه ده نگه ترسه خه ریکه ده ست له بینه قاقای دهنی، ترسه له کو تا چرا که کانی ژیان. ئه و ده نگه باش دهناسم، چونکه زور شه و ئه و ده نگه ده مترسی نی. ئه م ده نگه زیاتر له نیوه شه ودا هه ن، زور جار له ناخه وه ده نگیک ده رده چی له و ده نگه ده چی. به لئ ئه مانه باش ده زانم، ئه و ده ترسی و منیش دل م بۆی ده سوتی، هاوکات پییکه نیم پیی دی. له گه ل یه که م ده نگه هه ستایه سه ری، ده زانم که زور ده ترسی. کو مه لئ پرسیار میشکی ته نیوه: ئه بی ئه وه چی بی؟ ئه و ده نگه له کو یوه دی؟ پاشان هه ر خووی وه لام ده داته وه: هیچ نییه ده نگه گفه گفی بایه یان ناژه لئیکه بچوکه، هیچ نییه.

ئه یه وی بیر له مانه بکاته وه، نایه وی ترس له ناخیدا بروینی، به لام تازه کار له کار ترزاوه، شتی که له ژووره که ی دایه، زوریش نزیکه لیوه ی نه ئه بیینی و نه ئه شیبیستی، به لام کاتی که هستی پی ده کات که ده چمه ژووره تاریکه که وه بۆی.

زور چاوه پیریم کرد، به لام به کاوه خووی جاریکی دی چرا که م داگیرساند، رووناکییه کی که م شوینه که ی رووناک کرده وه. خووی گه یانده چاوه شین و سپیه که ی بالنده که، چاوه کان کرانه وه، زه ق بوون، منیش تیرامام، ئینجا تووره بووم و زورم رق لی بوو. هه ستم کرد رق سه راپای گیانم ده گوش، چاوم له ده موچاوه و لاشه ی پیره میژده که نییه، ئه ی چی بکه م؟ نازانم. رووناکیی چرا که م خسته ر چاوی. هه ندیک خه لک به باشی ده بیستن و ده بینن، که چی تو و ده زانی شیتن باسی ئامه مان زور کرد.

به لام تو زور هه لئ، ئه مانه شیت نین، ئه مه شم پیوتووی، گویم له هه موو شتی که به لام شیت نیم. ده نگیکه هیمن و له پر خووی گه یانده گویم، هینده ی چرا که ی سععاتیک به رز نه بوو، به لام هه مان ده نگبوو، ده نگه تریه ی دلئ پیره میژده که بوو، که گویم له و ده نگه ده بی تو ره تر ده م، که تو ره ش بووم له هیچ شتی که ناترسم.

نوزم له خوّم بریبوو، چراکه شم خاموش کرد، پووناکیی چراکه دهخمه سه رچاوی، دهنگی ترپه ی بهرز ده بیته وه، چرکه به چرکه دهنگی ترپه ی دلّی زیاد دهکات، به لام ههست دهکام که نیستا ترس به راستی توقاندوو یه تی.

ههروهکو پیّم وتی: من زورچار ههست به ترس دهکام. له و ماله کونه تاریکه، له شهویکی نهنگوسته چاوی بیده نگدا. پاشان گویم به دهنگیک زرنگایه وه، نه وه دهنگی ترپه ی دلّی پیره میرده که بوو. زور ده ترسام له شوینی خوّم ئوقره م گرتبوو، پاشان دهنگه که بهر زتر بوو وه، له بهر خوّم وه وتم "وانه لئی، تو بلّی دراوسیگان گوئیان لیّی؟" پیویسته نه م پیره میرده بمری. به دهنگی بهرز هاوارم کردو چراکه م داگیرساند. دواتر خوّم گه یانده ژوره که. پیره میرده که هاواری لیبهرز بوو وه، ته نها یه ک هاوار، رامکیشایه سه ر زهوییه که و پاشان نوینه که م خسته سه ر ده موچاوی، به خنده یه که وه وتم: "نه مه به شیکه له کاره کانم"، به لام دلّی له لیّدان نه که وت. گویم له ترپه ی دلّیه تی، به لام ههستم به ترس نه ده کرد، چونکه ده مزانی دراوسیگان گوئیان لیّی، پاشان له جولّه که وت. نوینه که ی سه ر سه روچاویم لابرده، ئینجا له لاشه ساردوسره که ی پامام، دهستم له سه ر دلّی داناو لاشه که یم له ویّ جیهیشت، هیچی لیّی نه مابوو. پیره میرده که مرد، ئیتر له مه ودوا چاوه کانی نامترسیّی.

پولیسه کانیش ههستیان به شادی کرد، بو هه موو پرسیاره کانیان وه لام پیّبوو. من نه ده ترسام، هه موو شته کان ئاسای ده رویشتن. له گه لّ پولیسه کاندانانیشتن و له سه ر کومه لیّ شت دواين، به لام پاش که میک ههستم کرد به ره و لاوازی ده روّم، ده موچاوم سپی هه لده گه ری. میشکم ئازارم ده دات، زاوه ژاوی میشکمی ته نیوه.

پولیسه که به ده م ئاخوتنه وه هه ستایه سه ری، به دهنگی بهرز قسه م ده کرد، هاوکات زاوه ژاوی گوئیگانم زیاتر بوون.

پاش که میک بوّم ده رکه وت که نه مه له ناو گویمدا نییه، نیستا ده موچاوم سپی هه لگه راوه به دهنگی بهرزو به په له قسه ده که م. دهنگه دهنگه که زیاتر بوو چی بکه م، دهنگه که خیرا کپبوو له دهنگی چرکه ی کاتزمیریک ده چوو به لام خیراتر.

پولیسه کان گوئیان لیّی نه بوو، جاریکی دی به دهنگی بهرزو په له که وتمه ئاخوتن، دهنگه که بلندر بوو، هه ستامه سه ریپی و دهستم کرد به قسه کردن. باسی چی بکه م؟ نازانم! له بهر نه م دهنگه دهنگه ده بیّ قسه یه ک بکه م دهنگه که زور بهرز.

بوچی پولیسه کان نه رویشتن؟ نه رویشتم و نه هاتم ئوقره م لیّی برابوو. ته په ته پی پیکانم هه رایه کی زوری نابوو وه. به توو په ییه وه نه دوام، به لام دهنگه که نه و ناوه ی جینه ده هیشت. پیاوه کان سه یریان ده کرد نه مده ویست و خوّم نیشان بده م که ده ترسم. به توو په یی و به په له قسه م ده کرد، وشه ی ناشرینم به کارده هیئاو شیتانه هاوارم ده کرد. کورسییه که م به سه ر زهوییه که دا راده کیشتا تا دهنگیکی بهرزی لیّده که ویتنه وه، به لام دهنگه که ی تر بهر زتر بوو، هه میسه له زیاد بووندا بوو. پیاوه کان پیده که نین و به خوشییه وه قسه یان ده کرد، گوئیان لیّنه بوو؟ نه خیر به راستی گوئیان لیّنه بوو! نه وان ده زانن! نه وان به من پیده که نین، چونکه نه یانزانی من ده ترسم، نیستا بوّم ده رکه وت.

نه مده توانی له وه زیاتر چاوه ری بکه م! ده بوايه کوتاییم به پیکه نینه کانی نه وان بهیّنايه، چونکه نامه ویّ نه وان پیبکه نن، بوّیه پیویسته یان ده بیّ پییان بلّیم یان ده بیّ بمرم، دهنگه که جار له دواي جار بهر زتر ده بوو. بهر زتر ده بوو.

هاوارم کرد بوهستن، بوهستن، پیّم پیّمه که نن، نه زانم که ئیوه ده زانن من به و کاره هه لساوم، زهوییه که هه لده نه وه! سه یرکه ن، گوئیگرن، نه وه دهنگی ترپه ی دلّی پیره میرده که یه!

A WHITE HERON AND OTHER : سه رچاوه
AMERICAN SHORT STORIES
P.31-39